

[Statsministeren]

Jeg appellerer altså til andre partier i tinget – det er også kommet til udtryk i dag – om at fastholde denne klare afstandtagen fra fremskridtspartiets metoder og argumentation; den er så falsk, som noget overhovedet kan være.

Jeg vil sige tak til hr. Lowzow, som sagde, at det uden tvivl er nødvendigt at regulere fiskeriet. Sammenligningen med trafikken tror jeg egentlig er rimelig, for vi er vel ikke altid glade for, at der er så megen regulering i den trafik, der findes først og fremmest i de store byer, men vi ved, den er nødvendig. Det, diskussionen sagligt skal stå om, er, under hvilke former og på hvilke måder vi både nationalt og internationalt skal tilvejebringe de nødvendige reguleringer, det er ikke at sige nej til dem, for det ville – nu bliver jeg måske uenig med nogle – være en form for liberalisme, som er helt ude af takt med den tekniske og anden udvikling.

Hr. Lowzow var lidt i tvivl om, hvorvidt regeringen har udnyttet den periode, hvor vi nu har været formand for Det europæiske Fællesskab. Hertil vil jeg sige: for det første tror jeg, vi har udnyttet den så meget, som det er rimeligt og forsvarligt, og for det andet må jeg selvfølgelig sige, at formandskabet skal passe på ikke at udnytte dette formandskab i nationale interesser, men jeg mener, vi har presset ganske stærkt på for at finde løsninger på de problemer, som også fiskeriet har, men resultaterne er stadig væk ikke tilfredsstillende.

Så var der en anden bemærkning fra hr. Lowzow, jeg vil understrege: der skal samarbejdes med fiskeriorganisationerne. Fiskeriministeren har sagt noget om dette, og jeg sagde også noget om det i første omgang; jeg vil gentage: vi er enige. Det har altid været regeringens opfattelse, at det er godt og rigtigt at samarbejde med de organisationer, der findes ude i erhvervslivet – for resten også på arbejdsmarkedet – og at man på den måde ligesom får lidt jordforbindelse med hensyn til det, der skal foregå her i folketinget. Men det er klart, at i sidste instans er det regeringen og folketinget, der skal bestemme, men det ved jeg hr. Lowzow ikke er uenig med mig i.

Det er rigtigt, som hr. Lowzow sagde: vi hjælper fiskerne bedst ved at sige sandheden eller det, vi indtil dette øjeblik virkelig mener er sandheden – for sandheden, den totale

sandhed, kan naturligvis altid diskuteres – og i hvert fald ikke bevidst lyve over for dem, føre dem bag lyset, som der er tendenser til.

Fru Mimi Jakobsen sagde, at havbiologerne måske har været for pessimistiske, og, i en anden sætning, at vi måske har været for længe om at følge havbiologerne. Lad mig blot sige, at vi jo ikke straks skal falde på halen for videnskabsfolk, der kommer og fortæller os, at sådan og sådan forholder det sig på alle områder, men netop når det gælder dette her, er det min fornemmelse, mit indtryk, at alle havbiologer egentlig er enige. Det er altså ikke her, som det er på en række andre områder, hvor vi tyr til videnskabsfolkene og spørger, hvad de mener, nemlig at der ofte er lige så mange meningsforskelle, som der er imellem politikere. Her står vi over for noget, hvor man måske er lidt uenige om den grad og måde, det skal gøres på, men hvor der i virkeligheden er enighed om, at der skal en eller anden og ganske omfattende form for regulering til, og på den baggrund har jeg ikke andre bemærkninger at gøre til fru Mimi Jakobsen.

Til hr. Bjørn Poulsen fra socialistisk folkeparti – og nu tager jeg de tre partier hver for sig, for jeg forstår godt, man er lidt altereret over, at jeg slår dem sammen – vil jeg sige, at jeg er ganske enig i den betragtning, som kom til udtryk fra socialistisk folkeparti, nemlig at tonnagen er for stor. Det er noget, som ikke alene hr. Bjørn Poulsen og jeg kan finde ud af som ikke-fiskere, det kan også fiskeriorganisationerne selv erkende. Det er dog ikke uvæsentligt i hele denne diskussion at huske dette, at fiskeriorganisationerne egentlig er kommet til den opfattelse, at tonnagen er for stor. Det, det drejer sig om, er i den kommende tid at finde ud af, under hvilken form man på en fornuftig måde lidt efter lidt kan reducere den.

Hr. Kurt Hansen gjorde nogle betragtninger over boykoter, blokader og konflikter af forskellig art. Jeg skal ikke gå ind i enkeltheder om det, men jeg kan i flæng nævne, at der var noget der hed Bækkelundsagen, Infosagen og Berlingske Tidende-sagen, og nu var der altså noget, der hed fiskeriblokaden.

Regeringens stilling er den samme til alle fire former for blokade eller ulovlig konflikt, fordi der på en eller anden måde i et eller andet omfang er tale om, at man bringer vold i anvendelse i demonstrationen og akti-